

να προσέχουσε στο χρέμα. Ο Τριτσιμπιδας πήγα-
νε ταχτικά στην αρβωνιαστική του, φορτωμένος με
δώρα. Είτανε πολύ πλούσιος, περήφανος κι άκατά-
δεχτος στους ντόπιους. Οί Λαλιώτες κ' οί Δουκιώ-
τες τον ζηλεύανε και θέλανε να τον εκδικηθούνε.

Κλητήρας τής Δημαρχίας είτανε ο Ντούρος,
φτωχόπαιδο, αλλά λεβέντης και τραγουδιστής. Το
δημοτικό κατάστημα είτανε άπέναντι άπ' το σπίτι
τής Μαριορής. Η όμορφη Λαλιώτισσα είχε ανάψει
και στην καρδιά του Ντούρου σεβδα, και σα δέν εί-
χε ύπηρεσία, έπαιρνε το λιογκάρι και παίζοντας
άφηνε να βγαίνει τής καρδιάς του ο πόνος. Η Μα-
ριορή όμως είχε μόνο στον αρβωνιαστικό τό νού της
και δέν έβλεπε την ώρα που θα γινότανε ο γάμος.

Η βλοσυρή αυτή μέρα πλησίαζε νύκθη. Σέμια
βδομάδα θα γινότανε τα στέφανα. Τά νυφικά και τά
κανίσκια έτοιμα. Ο γαμπρός, οί συμπεθέροι και ο
νονός ξεκινούνε χαράμματα το Σάββατο, για να-
ναι στού Λάλα το βράδυ, και γίνει την άλλη μέρα,
την Κυριακή ο γάμος.

Άλλ' ο Ντούρος, που τον έβουθησαν οί ζηλό-
φθονοι πατριώτες του, είχαν άπ' τή Πέφθη κλέψει
τή Μαριορή και την έπήγε στα βουνά. Ο Τρι-
τσιμπιδας δέν τόμαθε. Πέφτουνε όλοι τότε οί Λα-
λιώτες με λόγια γλυκά και με φοβέρες για να κα-
ταφέρουνε τή Μαριορή να πάρει το Ντούρο. Η κο-
πέλλα ντροπιασμένη, που έμεινε στα βουνά δέν είχε
πιά πρόσωπο να ιδεί τον αρβωνιαστικό της, έδωκε
τό λόγο της και το Σάββατο, την ώρα που ξεπέ-
ζευε του Τριτσιμπιδας το συμπεθερικό, παντρεύοντα-
νε το Ντούρο. Ολιμμένος ο Τριτσιμπιδας γύρισε στη
Μπαρμπάσαινα και την ίδια μέρα στεφανώθηκε με
μια πατριώτισσά του.

Δέν έφτασε η εκδίκηση αυτή για τον Τριτσιμ-
πίδα, άλλ' οί Λαλιώτες κάμανε και τραγουδι για να
παραστήσουνε πως η Μαριορή θέλοντας προτίμησε
το Ντούρο, ενώ η αλήθεια είναι πως την εκλεψε χω-
ρίς να τότε θέλει, και το ντροπιασμα πούπαθε στα
βουνά, την έκαμε να τον πάρει :

Στο Λαλιόκο μαχαλά, χορεύει η Μαριορή μπροστά,
με τους Τούρκους, με Λαλιούς και με τους Κα-
[ραμερούς
—Πούνα θα πάρης Μαριορή;—Θέλω το Ντού-
[ρο πουν' παιδί,
πουν' παιδί και παληκάρι και βαρεϊ και το λιογκάρι.
—Έβγα ψηλά στο διάσελο, και κύττα τή Μπαρ-
[μπάσαινα,
για να ιδής τον Τριτσιμπίδα, πώχει άμπέλια και σταφίδα
πώχει τα σπίνια τα ψηλά, με τα μπολκόνια τα πλεχτά,
— Δέ θέλω γώ το Νικολό, το γύφτο το Βερουσιανό,
θέλω το Ντούρο πουν' παιδί, πουν' παιδί και παληκάρι
και βαρεϊ και το λιογκάρι.

Η Μαριορή παντρεύεται κι όλος ο κόσμος χαίρεται.
Ο Τριτσιμπιδας κάνει γάμο, σής Μπαρμπάσαι-
[νας το κάμπιο
και καλεϊ για συμπεθέρους, όλους τους καπεταναούς.

Η Μαριορή άπ' τή λύπη κι άπ' τή φτώχεια
μαράζωσε και δυστυχισμένη πέθανε σε λίγα άπ' το
γάμο της χρόνια. Ο Τριτσιμπιδας έζησε εύτυχι-
σμένος, αλλά τα παιδιά του ξεπέσανε. Η θυμησή
τους όμως μένει ζωηρή και το τραγουδι τους είναι
γνωστό όχι μόνο στην Ηλεία αλλά και σε άλλα
μέρη. Παίζεται και με τα βιολιά.

Η Άναστασά.

Ντόπιο στην Ηλεία είναι και τής Άναστασάς

τό τραγουδι, που η μόδα του δέν πέρασ' ακόμα.
Θέλουμε να πούμε πως κ' η Άναστασά είτανε
άπ' το όμορφο σόι τής Μαριορής, δε φαίνεται όμως να
είναι αλήθεια. Είναι ντόπιο όμως κ' η Άναστασά, και
θζτανε πολύ όμορφη, όπως όμορφο είναι και το τρα-
γουδι της :

Τό βλέπεις κείνο τό βουνό,
είναι ψηλά από τάλλα.

Έκει ναι πύργος γυάλινος
με κρουσταλλένια τζάμια.

Μέσα κοιμάται μια ξανθή
μιας χήρας δυχατέρα.

Και πως θα την ξυπνήσουμε
και πως θα τής τό πούμε.

— Ξύπνα καυμένη Άναστασά
κι άναψε τή φωτιά

και σβύσε το λιογκάρι,

γιατί μας πήρ' η χαραυγή,
πήρε το μισημέρι.

— Τό πως να σηκωνώ λεβέντη μου
ν' από την άγκαλιά σου,

μπερδεύτηκαν τα μαλλάκια μου
στα πέντε δαχτυλά σου.

Φλεβάρης του 1908.

Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

— Τι εύμορφο που έπειρε ο ήλιος επάνω στα
ξανθά του μαλλά !

— Τι ήσυχα που έπαιζε το καυμένο, ολόμονα-
χο, σκυμμένο σε μια γωνίτσα τής αόλης.

Έθοβε τα μικρά του χεράκια μέσα στο χώμα,
τα άφηνε, λίγο έπειτα τα σήκωνε με προσοχή, ξε-
χώριζε τα δαχτυλάκια του, και έβλεπε να συρστα-
λάξη.

— Τι προσοχή που έδινε στο άθώο του παιχνιδι!

— Πόση όρα το κοιταζε η μάνα του ! πόση
ώρα το καμάρωνε ! ασάλευτη, μη το ταράξη.

Τόσα πράματα πέρασαν από το νού της ! Ά-
ράδιασε όλα της τα βιάσανα, όλες τις χίρες της.

Τα νιάτα της, το γάμο της, το παιδί που είχε
χάσει ...

Τότε ξεχείλισε η λαχτάρα που είχε για τούτο, έ-
τρεξε κοντά του, το σήκωσε στα χέρια της με δύνα-
μη, και το φίλησε... και το ξαναφίλησε...

ΑΣΤΗΡ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ *

Σ' όποια μικρή πατρίδα και αν γεννήθηκε η
και αν ζή ο Έλληνας, όπου και αν βρίσκεται, σε
πολιτεία ή σε χωριό, πρέπει να ενδιαφέρεται και να
φροντίζει για την κοινότητά του, πρέπει να θέλει να
φανεϊ χρήσιμος και σ' αυτήν, όπως θέλει να είναι
χρήσιμος στον έαυτό του. Και όταν φανεϊ χρήσιμος
στην κοινότητά του, πάλι στον έαυτό του θα είναι
χρήσιμος. Πρέπει να νοιώθει πάντα πως, θέλοντας
και μη, είναι δεμένος με τους τριγυρινούς του, τους
πατριώτες του, και να τους βοηθεϊ. Μόνο εκείνος
που βοηθεϊ τους άλλους μπορεί με το δικιο του να
γυρεύει και άπ' αυτούς βοήθεια. Πάλι καλό δικό
του θα κάμει βοηθώντας τους. Η άλληλοβοήθεια
είναι δύναμη και του καθενός ανθρώπου και τής
κοινότητας όλης. Εκείνος που δε βοηθεϊ, δέν είναι

*) Η αρχή του στο περασμένο φύλλο.

άξιος να τον βοηθούν και οί άλλοι, και δέν την πει-
ράζει την κοινότητα αν τύχει και χαθεϊ.

Ο άνθρωπος του κάθε τόπου, εκείνος και καλ-
λίτερα μπορεί να φροντίζει για τον τόπο του, γιατί
εκείνος και πιο κοντά είναι και κάθε μέρα τον βλέ-
πει, δηλαδή τον ξέρει καλλίτερα από κάθε άλλο
και τον πονεϊ περισσότερο.

Σαν τί βοήθεια όμως πρέπει να δίνει στους τρι-
γυρινούς του, και σαν τί φροντίδα να δείχνει για τον
τόπο του ;

Πρέπει.

Α') Να βοηθεϊ τον άλλο να βρει δουλειά. Ο άλ-
λος αυτός φυσικά πρέπει να είναι άξιος να δουλέ-
ψει. Αν είναι άκαμάτης, άνίκανος, ποιός του φταίει
αν χαθεϊ ; Ο καθένας ως κυττάζει να μεγαλώσει
την εργασία του για να μπορέσει και σ' άλλους συν-
τοπίτες του να δώσει δουλειά. Όσο μεγαλόνουν οί
δουλειές του καθενός τόσο χωρούν και παίρνουν και
άλλους. Διψά η δουλειά γι' ανθρώπους.

Β') Να φροντίζει για τη νεώτερη γενεα. Τα
σκολειά να καλλιερέψουν. Όχι να γίνουν με περισ-
σότερες ταξες ή πιότερους δακτύλους, παρά να τα
επιβλέπουν καλλίτερα οί έφοροι, να είναι πάντα κα-
θαρά, άερικά, καλά χτισμένα, και έ,τι μαθαίνουν τα
παιδιά να το μαθαίνουν αληθινά. Πολλά γράμματα
δε θέλει ο πολός ο κόσμος. Τα παιδιά φτάνει να
μαθαίνουν καλά λιγοστά πράματα, ό,τι τους χρειά-
ζεται για τις δουλειές του χωριού ή για την τέχνη
τους, όχι άλλο. Πρέπει να μαθαίνουν και την έθνι-
κή τους ιστορία, για να ξέρουν τί είναι οί έδιοι,
ποιοί τους γέννησαν, και ποιοί είναι οί τωρινοί έχ-
τροί του έθνους. Περισσότεροι δάσκαλοι δε χρειά-
ζονται, αλλά καλλίτεροι. Φαντάζεστε τί θα ήταν
για το έθνος ένα διδασκαλειό που θα έβγαζε δα-
σκάλους—ανθρώπους. Έπειτα και τούτο να προσέ-
χομε το χωριό που έχει δημοτικό σκολειό ή τε-
τρατάξια άστική σχολή, δέν έχει ανάγκη σχολαρ-
χειό ή έφτατάξια άστική σχολή. Και ακόμη λιγώ-
τερο του χρειάζεται γυμνάσιο. Θα ήταν πιά τρέλ-
λα να του φτειάσουν και πανεπιστήμιο.

Μα η νεώτερη γενιά δέν ανατρέφεται μονάχα
με το σκολειό. Τών παιδιών ταιριάζουν κυνήγια, παι-
χνίδια, περίπατοι, και να ρίχνουν στο σημάδι και να
πηδούν στις τρεις και να παραβγαίνουν στο τρέξιμο
και στο κολύμπι, και να παλεύουν και να ρίχνουν το
λιθάρι και να καθβαλικεύουν άλογα. Άμα τα παι-
διά δέν τα κάνουν αυτά μοναχά τους, πρέπει οί γε-
ροντότεροι να τους κεντούν και να τους σπρώχνουν
σ' αυτά. Οί γέροι είναι έχρηστοι και μάλιστα έ-
πικίνδunami, αν, επειδή κουράστηκαν αυτοί και άπο-
κοιμούνται, θέλουν ν' άποκοιμίσουν και τα παιδιά
τους. Τα παιδιά είναι η μελλούμενη ζωή του έθνους.
Πρώτα άπ' όλα αυτήν πρέπει να σεβόμαστε.

Γ') Να φροντίζει για κοινονικά έργα—να φυ-
λάγονται τα χωράφια και τ' άμπέλια από καλούς
δραγάτες, τα δάση από δασοφύλακες έμπιστεμένους
να σιάζονται οί τοπικοί δρόμοι, ή να φτειάνονται
καινούργιοι αν χρειάζεται, να χτιζονται πετρογέφυ-
ρα, να διορθώνονται τα σκολειά, και για όλ' αυτά
να συνάζονται χρήματα.

*

Κοντά στη Σπάρτη είναι ένα χωριό που το λέ-
γουν Βαμπακού. Μερικοί χωρικοί φύγανε στην ξενι-
τιά και ξαναγύρισαν πίσω, άλλος δίχως χρήματα
άλλος με λιγοστά. Άλλά ήτανε γνωστικοί άνθρω-
ποι, και εκείνοι που έφυγαν και όσοι μένανε στο
χωριό. Συναξαν λοιπόν κάμποσα χρήματα, και έ-